

A futár

Járt már itt. Érzi. Tulajdonképpen alig van olyan város az országban, ahol ne járt volna. A munkájából kifolyólag.

Éles, hideg szél hoz nehéz füstszagot, mintha a rég enyészetnek fordult lokomotívok kísérteneinek. A hangosbemondóban egy beszédhibás nő üdvözli az érkezteteket, aztán közli, mennyit fognak késni az éppen továbbinduló vonatok. „Ez olyan tipikus a keleti végeken: itt minden elgyengül, elkallódik...” – gondolja Pauler, a futár. „Vagy előítéleteim lennének?”

A váróteremhez vezető aluljáróban otthontalanok ülnek. Szoros sorban, egymást melegítve. Csak a legelső nyújtja a kezét. „Nyilván megállapodtak. Ha kap valamit, jön a következő.” Sok megrendelőjét látta már viszont utcán fetrengve, Duna-parton kéregetve. Azok az emberek mind hatalmasat zuhantak. A szegénység átmeneti állapotát kihagyva, gazdagból lettek nincstelenek. Pauler is majdnem így járt. Ám neki sikerült a szinte lehetetlen: fogyasztásból átváltott terjesztésre. Nagy veszedelemtől szabadult meg. S kitette magát egy még nagyobb veszedelemnek.

A csarnok üvegtáblái között cikázva érthetetlen rikoitozássá torzul a bemondó újabb közlése. Az emberek nem foglalkoznak vele. A hatalmas digitális kijelzőről gyűjtik be a szükséges információkat. Fejüket mindannyian arra fordítják. Egy pásztorát figyelő birkanyáj.

Vele senki nem foglalkozik. És senki nem tesz szándékosan úgy, mintha nem foglalkozna vele. Ez jó. Ezért jár vonattal. Az állomáson felismerhetné a kopót.

A kisvasút sínpárja mellett, ahogy nemrég az aluljáróban a hajléktalanok, most taxik sorakoznak. A futár kopog az első jármű ablakán.

- Hol található még taxiállomás?
- A Korona mögött. A belvárosban.
- Mi van még a belvárosban?
- Hát, sok minden... A nagyposta, a városháza, a katolikus nagytemplom...
- Vigyen a templomhoz.
- Szívesen. Szét akar ott nézni?
- Igen.
- Ha gondolja, megvárom ott, ahol kiteszem, nem kell másik kocsit fognia.
- Ne várjon. Nem tudom, meddig fogok nézelődni.
- Értem.

Pauler a hátsó ülésre telepedik. Itt feltűnés nélkül hátrapillantgathat. Megteszi néhányszor. Nem követi senki. Az aktatáskáját azért magához szorítja.

A jármű vezetője köszörüli a torkát, beszélgetést akarna kezdeményezni, de valahogy nem forog a nyelve. Megérkeznek.

Pauler fizet, megvárja, míg a másik elhajt, aztán egy járókelőtől megkérdezi, hol található a Korona. De közben már látja, hogy tulajdonképpen ott áll előtte. És

látja a taxiállomást is. Beszáll az első kocsiába. A retro Zsiguli sofőrjének kurtán köszön.

- Tudja merre van a Szőlőskerti utca?
- Elég messze. A bokortanyák felé.
- Vigyen el oda.
- Igenis. A hosszabb útra tekintettel nem számolok fel alapdíjat. Így szoktuk.
- Remek.

Visszamennek a vasútállomáshoz, majd derékszögben elfordulnak előtte. Hatvanas évek elején épült, háromemeletes, lodzsás házak ölelik mindkét oldalról az utcát. A futár ilyen környéken nőtt fel. Csak az ország túlsó oldalán. Friss kenyér illatát véli érezni. Az emlék miatt. A régi házuk alatt egy pékség volt.

– Járt már Nyárligeten? – kérdi a sofőr kissé elfordítva a fejét, mert Pauler most is hátul ül. – Úgy veszem észre, nem idevalósi...

- Jártam.
- És most? Ismerősökhöz?

– Lehet mondani – feleli a futár, és egy kiskölyköt figyel, amint orkán kezeslábasban egy folyócska vagy patak hídján kenyérdarabokat szór a sirályoknak. Aztán hirtelen:

- Mit mondott?
- Én?
- Mit kérdezett?
- Mért? Mi a baj?
- Kérdezte, hogy jártam-e már...
- ...járt-e már Nyárligeten? Igen. Meg szoktam kérdezni. Csak úgy...
- Nyárligeten?
- Nyárligeten hát!
- Nem Nyárligeten?
- Nem. Ez Nyárliget, már csak tudom. Itt élek ötven éve.
- Álljon meg!

A vezető engedelmeskedik. Aggodalmasan néz utasára. Az a homlokát ráncolva mormolja:

- Végig az volt a fejemben, hogy Nyárligetre küldtek. Rossz helyen szálltam volna le a vonatról?
- Nyárliget, Nyárliget hasonló. De nem ugyanaz!
- Tehát van Nyárliget is.
- Van. Egy picsányi kis falu.
- Oda megy vonat?
- Azt hiszem.

„De mit akarnék én ott? Abban a *picsányi* kis faluban. Bár mindenütt élhetnek olyanok, akik rajta vannak az anyagon. Vagy a forgalmazáson.”

- Menjen kérem tovább. Biztos rosszul értettem. Vagy amikor ismételttem magamban, akkor tévesztettem el.
- Előfordul az emberrel.
- Mondja, van ebben a városban Szőlőskerti utca?
- Hogyne lenne. Oda tartunk. Maga kérte.

– Igaz.

A víztorony van előttük. Éppen felújítják. A tövében gépmonstrumok zakatolnak, az oldalán emberek lógnak hegymászó felszerelésben. Mellettük, külön kötélen, festékes vödör. Nem könnyű a torony mázolása, mert az építmény lefelé karcúsodik, a munkásnak hintáznia kell a vödör és a falfelület között. Pauelelnak gyermekkorától kezdve tériszonya van: kéjesen vágyik a szédülésre, a rettegésre. Hátán feláll a szőr, és megborzong.

– Megállok – mondja a taxis.

– Miért?

– Látom, zavarja a dolog. Van mobilja?

– Nekem? Van.

– Hívja hát föl őket!

– Kiket?

– A megbízóit.

– Miféle megbízóimat... miből gondolja... – és a futár újra magához szorítja táskáját.

– Az előbb mondta, hogy *küldték* ide... Hívja fel őket, és kérdezze meg, jó helyen szállt-e le a vonatról.

– Felhívhatom őket...

Nem hívhatja föl őket. Mert nem tudja, kik a megbízói. Bár sejtései vannak. De eszébe sincs vizsgálgatni. Ez a lényeg. Hogy ne ismerjék egymást. Ha valaki bukik, ne ránthasson magával másokat. Ő csak egy futár. Kap egy e-mailt, hogy ekkor és ekkor itt és itt legyen. Ott átveszi a csomagot, s miután elvégezte a megbízatást, megint várja az újabb e-mailt. Ha megjött az új helyszín és az új időpont, ott átadja valakinek a pénzt. Sosem annak, aki előtte az anyagot adta. Alapszabály, hogy sosem írnak le semmit papírra, és sosem használnak telefonszámot. Az árulkodó lehet a zsaruknak.

– Nem hívom fel őket. Menjen tovább.

– Maga a főnök.

A kocsni már a külterületen kanyarog. Nyárliget olyan város, ahol a paloták pár évig viskók között állnak. Kell egy kis idő, míg a csöndes kertvárost kialakítani akaró jómódúak kifizetik vagy (ha már nem bírják várni, hogy kihaljanak) elzavarják az öreg parasztházak öreg lakóit.

Földes, sáros utak frissen aszfaltozottakkal váltakoznak, majd egy váratlanul széles zsákutcába befordulva megállnak.

– Ez az. Megérkeztünk. Tud pontos házszámot?

– Nem. A... Egy bizonyos kft-t keresek.

– Ott lesz. A kapu mögött. Sok céghez vezet az a bejárat. Egy kis ipari park van benn.

Paulel fizet. Nem ad sok borralalót, nehogy még emiatt is emlékezzen rá a másik.

Megrángatja, megcsapkodja kabátját, megfeszített tenyerét orrának síkjába tartva megigazítja kalapját, s amikor úgy érzi, hitelesen alakít egy átlagosan igényes ügynököt, elindul a kacskaringós pántokkal túldíszített vaskapu irányába. Jobb

kezével, szokása szerint, önmagát biztatandó beleöklöz a levegőbe. De megmerevedik a karja. Az éppen forduló taxira kiált:

– Álljon meg!

– Mi történt? – nyomja ki a fejét a sofőr bosszúsan az ablakon.

– Látja, látja azt a házzámtáblát?

– Látom. Na és? Nincs rajta semmi különös.

– Olvassa föl! Mi van rajta! – követeli a futár, és úgy remeg, mintha még mindig elvonási tünetei lennének. És legszívesebben fel is szívná egy csíkot. Végig feszült-ségben van, míg el nem intézi a dolgot, nehéz higgadtan reagálnia, ha valami nem klappol.

– Ne kiabáljon nekem, mert...

– Mi van rajta?

– Tizenkettő. Tizenkettes szám.

– Fölötte!

– Szőlőskert utca.

– És én mit mondtam magának? A Szőlőskerti utcába akarok menni. Kétszer, kétszer is mondtam! Nem Szőlőskert, hanem Szőlőskert!

– Lehetséges. Akkor rosszul értettem. Hát...

– Várnak rám, és maga miatt...

– Várjon csak! Lehet, hogy itt van az is a környéken, mert errefelé volt, régen sok szőlő volt... – mondja a sofőr, közben benyúl a kesztyűtartóba és kivesz egy széthajtható térképet. – Igen..., igen... Hm. Szőlőskert utca, Szőlőskert köz... Szőlős... Szőlőskerti utca nincs.

– Nincs a környéken?

– Egyáltalán nincs Nyárligeten.

Némán egymásra néznek.

– Kérdezze meg a portán, itt van-e a kft, amit keres – javasolja végül a taxis. – Ráér utána bosszankodni.

– Ha nincs, az azt jelenti, hogy nem a jó utca... vagy nem Nyárligetre, hanem Nyírligetre...

– Kérdezze meg először!

A kapu fölötti ipari kamera követi közelítő lépteit. A futár ösztönösen a betonfalhoz húzódik.

– Mi járatban? – kérdi egy fekete anorákban kilépő tagbaszakadt fickó. Baseball sapkájának sildje fölött egy lovag látható, amint lándzsájával leszúr egy sárkányt.

– Az UMDB Kft-t keresem. Van itt olyan?

– Van.

Pauler int a taxisnak, aki elhajtás közben visszaint. Mintha közben kiállt volna a középső ujjá.

– Hé, hé...! – ragadja meg Paulert a biztonsági őr, s erre a mozdulatra egy másik óriás is kiugrik az őrszobából. – Ide nem lehet csak úgy bemenni! Belépőszelvénye vagy állandó belépési engedélye van?

– Nincs. Kellene? – kérdi Pauler megszeppenve.

– Most mondtam. Mit képzeli? Itt komoly cégek vannak. Az egyik például indiai márvánnyal kereskedik. Sírőkőnek való márvánnyal.

A futár elképzeli, ahogy egy vastag márvány sírkőfedelelet próbál megemelni, hogy elosonhasson vele, s már a gondolatra is kimerül. De a gorillák nem értenének észérveket.

– Egy olyan belépőszelvényt nem lehetne most...?

– De igen. Adja a személyijét. Kitöltöm a szelvényt, aztán felhívok valakit, s ha igazolja magát, mehet.

Erről szó sem lehet. Hogy személyes adatokat áruljon el. A biztonsági őnök már majdnem a rendőrség.

– Az a helyzet, hogy magánügyben keresem az UMDB vezetőjét.

– Ja, ha privátiban jött, az más – változtat a hangján a gorilla. – Menjen egyenesen, aztán balra. Egy narancssárga épület lesz az.

A járda mindkét oldalán fű és örökzöldek. Ezt lehet a legkisebb munkával karban tartani, úgy hogy mégis a gondozottság és üdeség érzését keltse. A lucfenyőkön madáretetők, a rakétatujákön a lecseppenéshez gyűlő vízgömböcskék, a galagonyán piros termések. A cég épülete üdülőként emelkedik ki a ligetből. Az üzenetben ez állt: „Az átadás helye fenyők között sárga, háromemeletes irodaházban.” És igen, itt a sárga épület. Megtorpan. Mert ennek csak két emelete van. A tetőtérrel együtt három, de az nem emelet. „Ez nem igaz!” Kiköp. Már az első zavaró momentum óta úgy érzi, fullánk ez a megbízás, és hogy boldogan elfogadná a lehetőséget, hogy fizetség nélkül lefűjják az egészet. De ilyen nem lehet. „Talán oroszok a megrendelők. Ők emeletnek számítják a földszintet is. Na, még az hiányzott!” Volt már orosz kuncsaftokkal dolga. Vademberek. Persze ebben az üzletben bárki bármikor megvadhulhat.

A bejárati ajtó nagyot szisszen nyitáskor. Mintha légszilipbe lépett volna. Pauler megáll, fülel. Valahol egy nyomtató kezd vinnyogni, a szemben lévő ajtó mögött kávéfőző sístereg. Semmi különös. Embert nem lát. A *General Management*et egy nyíl jobbra föl, az első emeleten mutatja. Szűk a lépcsőház. A felénél megáll levegőt venni. A feszültség kimeríti, de egyébként is egyre gyengébb. Mióta lejött az anyagról, sokat eszik, cigarettázik és kurvázik. Az ezekkel járó rítusok, mozdulatok lekötik elméjét, testét. De ki is fárasztják. Akár az anyag.

Az ajtón a felirat: Tulajdonos-igazgató. Alatta a cég emblémája. Hegycsúcsok („Talán a Himalája?”), alattuk két folyó, s azok közt négy betű: UMDV.

A futár megérinti az első írásjelet, mely egy tizedmilliméternyire kiválik az ajtó síkjából. U betű az, nem kétséges. A következő pedig M. Ahogy mutatóujját végighúzza a közepén, egy tölcsérbe szorul az ujjbegye. D jön utána. Ám a végén, a legvégén, az nem B. Hanem V! UMDV a cég neve, nem UMDB. Pedig biztosan annak kéne lennie. Ezt, mint legfőbb információt, felírta tintával bal kézfejeére. Megnézi. Látszik a felírás. De nem tudja elolvasni. Himbálózik az a kéz, talán nem is a sajátja. Fölkapja fejét, és a himbálózás nem marad abba. Vagyis nem a karja mozog, hanem az egész épület. Hajófedélzetten van? Érezni véli a hullámok morajlását, s ahogy elementáris erővel rontanak neki a szilárd felületnek. A falak ezt nem bírják, elválnak egymástól, de a hézagból nem víz tör elő, hanem újabb felületek nyílnak

meg, s már nem lehet követni, miként bomlik sokszögekre az eredetileg közönséges téglatest formájú folyosó.

A hideg rázza, és olyan hányinger rohanja meg, hogy összecsuplik a teste, s így a már eleve sajgó feje nekiütközik az ajtónak.

– Mi van magával? Ide akar jönni? – kérdi az irodából kilépő alak.

A futár kezében üdítőitalos palack. Párnás széken ül, és a másik, aki beengedte, egyáltalán nem sietteti. Miközben ügyeit intézi, azért rá-rá pillant. Már ebből is tudja Pauler, hogy jó helyen jár, tudják, ki ő. És az igazgatónak ráadásul ismerős képe van. És még használó képe is. Hogy pontosan milyen az, azt nem tudná megmondani, de megváltoztatja az anyag a használójának arcvonásait, akkor is, ha rajta van a szeren, akkor is, ha már nem, és akkor is, ha éppen tart az elvonás.

– Jobban van? Kezdhették? – kérdi az asztalnál ülő, és kiszól, hogy küldjenek be egy bizonyos Picit.

– Igen. Köszönöm.

Bejön Pici. Egy óriás. Akkora, mint a kapunál álló két biztonsági őr együtt. De rajta világoskék, elegáns öltöny van. Ami egyszerre visszataszító és mulatságos. Ám a futárnak nincs kedve mosolyogni.

– Mutassa kérem, mit hozott nekünk!

Pauler odaadja az aktatáskát, a főnök szakszerűen föl pattintja, kiveszi a nylonzacskóba csomagolt anyagot, majd visszaadja az aktatáskát. A csomagoláson levő celluluxot feltépi, és az asztalra önt egy csipetnyi anyagot. Megnyálazott ujjával egy keveset a szájába vesz. Elégedetten bólint. Így tesz az óriás is. Az is bólint. És mosolyog.

– Az anyag prima. Nem vert át minket. *Most* nem – mondja a cégvezető, s ebből a futár rájön, hogy halálos veszélyben van.

Pauler öt évvel ezelőtt elmenekült az országból. Akkor már annyira rabja volt az anyagnak, hogy szaglójának folyton vérzett, nem tudott regenerálódni a sok szírpantástól. Tízmilliót érő anyaggal lépett le. Átvert néhány magyarországi megrendelőt. Ócska anyagot adott el nekik, csak a tetejére szórt egy kis minőségit. Kint eladta a cuccot, és a pénzből bevonult abba az intézetbe, ahol a legsúlyosabb függőket is ki tudják gyógyítani. Három év múlva jött haza. Tisztán. Itthon aztán megint beszennyezte magát. Igaz, már nem mint fogyasztó. Csak mint futár. Mert a pénz elment külföldön. És a szegénység még a halálos betegségnél is súlyosabb állapot.

Tudta, egyszer el fogják kapni a becsapottak.

– Jánd? Mi jut eszébe róla? – kérdi az igazgató, készséges, őszintén kíváncsi mosollyal az arcán.

– Semmi, sajnálom.

– A jándi strandon, a Tiszánál volt az átadás. Ott verte át az egyik emberünket. Aki ezért különben drágán megfizetett.

– Nem tudom, miről beszél.

– Ha nem, nem. Mi beazonosítottuk magát, ez elég. Azért a szarért négy milliót fizettünk. Ehhez hozzászámítva a kamatot, normál banki kamatot!, aztán a kárpót-

lát a sok bosszúságért meg az évekig tartó keresésért, szóval, az annyi, mint nyolcmillió. Ennyit kérünk.

– Nem, nem értem...

– Pedig egyszerű. Két lehetősége van. Vagy most netbankon átutalja a pénzt, vagy a munkatársam kivégzi. Biztosíthatom magát – emeli fel a hangját, mintha a futár félbe akarta volna szakítani –, bármelyiket is választja, elintézettnak vesszük a dolgot. Ha a halál mellett dönt, mi nem fogunk haraggal gondolni magára. Persze, ha fizetne, mégiscsak jobban járnánk mindannyian. Ott a gép, nyugodtan használhatja, elfordulunk, amíg beírja a banki jelszót. Szóljon, ha odaért, és bediktálom a számlaszámunkat.

– Pestre kéne mennem a pénzért... – nyöszörgi a futár.

– Ezt meg sem hallottam. Lelépne, és az nekünk nem megfelelő.

– De nincs a számlámon nyolcmillió.

– Mennyi van?

– Úgy kétezer.

– Az kevés.

A főnök intésére az óriás kilép. Hallani, ahogy a szomszéd helyiségben lomol. Közben belecsíp egy titkárnő fenekébe, mire az felháborodottan rákiált. Az óriás egy láncsal tér vissza.

Pauler elé áll mindkét férfi, s mintha egy korrekt bírósági tárgyalás utáni ítélet-hirdetés következne, úgy kezd a főnök beszélni.

– Tekintetbe véve, hogy a kárpótlás lehetőségével nem akart vagy nem tudott élni, nem marad számunkra más, mint hogy az ön élete révén kapjunk elégtételt. Pauker Tamás, önt ezennel...

Az óriás felemeli a láncot.

– Nem, nem... – kiált a futár.

– Kérem, ne szakítson félbe! Tehát Pauker Tamás, önt ezennel...

– Nem, nem vagyok Pauker! A nevem Pauler! Pauler Tamás.

A kivégzésére felsorakozók egymásra néznek. Az óriás összehúzza szemöldökét, a másik egy naplót kap fel az asztalról, amiben lapozni kezd. Megtalálja a megfelelő bejegyzést.

– Ez érdekes. Nekem határozottan Paukert mondott az informátorunk. És így is jegyeztem fel. Van önnél valami azonosító igazolvány.

– Tessék, a személyim.

Megvizsgálják, forgatják a kis plasztik lapot, majd az igazgató visszaadja.

– Elnézést. Félreértésről van szó. Tudja, mit? Húzza el a belét, de azonnal, és felejtse el, hogy valaha is találkozott velünk! Vigye a táskáját is.

A folyosó megint inog, válla ettől is, és még attól, hogy rohanni akarna, rendre a falhoz vágódik. Kínszenvedés elérnie a földszintet. A kijáratnál most sor áll. Előre ugrik, mire rákiabálnak és megütik. Kiesik a járdára. Négykézláb kúszik. Elesik a táskájában, beveri könyökét a járda betonkeretébe. De feláll, és ellohol a portáig.

– Hát magával meg mi van? – kérdi az egyik gorilla, akinek csak int, hogy mindjárt, mindjárt jobban lesz, de most sietnie kell, és elhagyja a telepet.

Ahol a taxi nemrég kitétte, ott szedi össze magát. Megtörli homlokát, gyomorlégzéseket végez, és széttárja karjait, akárha repülni készülődne. Nincs nagyobb

boldogság, mint a kintől való megszabadulás, az ember szinte a fizikai valójának súlyát sem érzi. És az öröm, hogy arra mehet, amerre akar. A világban létezés lehetőségei ezerszeres nagyításban mutatják most magukat. S mintha minden oly könnyen elérhető lenne. Szinte túlzott ez a könnyűség.

Mert valóban túlzott. Hiányzik valami. Egy kilónyi súly. Felemeli az aktatáskát, s felesleges kinyitnia, mert tudja, hogy üres. Se anyag nincs benne, se pénz. Ez pedig halál.

Mikor visszatámolyog az irodába, és előadja kérését, Pici akkorát üt az arcába, hogy a földre zuhan, miáltal alulról felfelé, vagyis fonákul látja a dolgokat. Ami végképp összezavarja érzékeit. Az igazgató rátapos a fejére, de aztán váratlan higgadsággal kezd beszélni:

– Dühösesek vagyunk! Csodálkozunk? Idejön, és követeli a pénzt vagy az árut. Holott tudja, a birtokunkba került anyag csak részben, talán, ha felerészben fedezi a velünk szemben fennálló tartozását. De mi megelégednénk ezzel. Elég kárpótlásnak. Meg persze az, hogy elszórakoztattuk magunkat ezzel a Pauker-Pauler tréfával. És akkor maga még követelőzni merészel.

– Végem, végem, ha pénz nélkül megyek vissza... – nyögi sírva a futár, és többet nem is tud mondani, úgy megszorítja torkán a láncot az óriás.

Nincs rúgkapálás, csapkodás, a testének magának is gond már az életben maradás.

Ahogy kiszáll tagjaiból az erő, furcsamód úgy érzi, hogy közben helyrebillen a világ, nem mozog már a padló, nem látja fordítva a tárgyakat, és ő maga is olyan visszavonhatatlan egyértelműséggel rögzült a helyén, mint egy gyilkossággal végződő elbeszélés utolsó mondata után a pont.

